Voi, zombilor

All you Zombies

Robert A. Heinlein

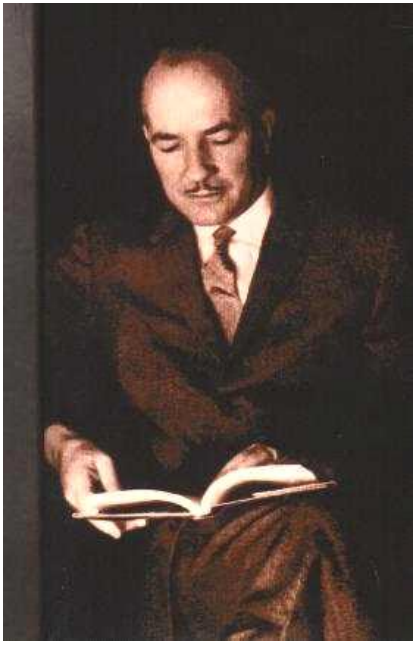

Ora 22:17.
Zona temporală V (est). 7 noiembrie 1970.
New York, Barul „La Tăticu”

Tocmai lustruiam un bol de coniac, cînd în bar îşi făcu apariţia „Mama Nemăritată.” Era ora 22 şi 17 minute, după timpul local al zonei cinci sau timpul zonei de est, în ziua de 7 noiembrie 1970. Un agent temporal are întotdeauna grijă să noteze ora şi data, pentru că aşa trebuie.

„Mama Nemăritată” era un tînăr de douăzeci şi cinci de ani, cam de statura mea, cu trăsături copilăreşti şi un caracter irascibil. Nu-mi plăcea cum arată, nu mi-a plăcut niciodată, dar cum era aici ca să-l recrutez, l-am întîmpinat arborîndu-i cel mai cuceritor surîs comercial.

Poate că sînt prea critic; tipul nu face pe nebunul, dar contrariază, pentru că oricine îl întreabă cu ce se ocupă primeşte invariabil acelaşi răspuns: „Sînt o mamă nemăritată.” Dacă nu e prea prost dispus, adaugă: „Scriu povestiri tip confesiune la patru cenți cuvîntul.” Însă, dacă nu are chef, abia aşteaptă să se lege cineva de el. Se bate ca o femeie polițist şi are o tehnică de luptă corp la corp de-a dreptul fantastică. Acesta era şi unul dintre motivele pentru care mă interesa tipul, dar nu şi singurul.

Acum părea cam băut şi, judecînd după expresie, aş fi spus că urăşte întreaga omenire. I-am turnat o porție dublă de tărie, lăsîndu-i sticla la îndemînă. Goli paharul şi-şi turnă încă unul.

În timp ce ştergeam tejgheaua cu cîrpa, i-am spus în treacăt: „Ei, cum merg afacerile mamei nemăritate?”

Degetele i s-au crispat pe pahar şi o clipă am crezut că mi-l va zvîrli în față. Am pipăit bîta ascunsă sub bar. Cînd te ocupi de manipulări temporale, încerci să prevezi totul; sînt însă atîția factori în joc, încît niciodată precauțiile nu sînt suficiente. L-am văzut relaxîndu-se; genul de indicii pe care înveți să le detectezi în cursul perioadei de pregătire. „Scuză-mă” i-am spus, „voiam doar să ştiu cum îți merge. Hai să zicem că te-am întrebat cum e vremea afară...”

„Afacerile merg bine”, răspunse el pe un ton ursuz, „îmi scriu poveştile, mi se editează şi aşa am ce să mănînc”.

Mi-am turnat şi eu un pahar şi m-am aplecat spre el

spunîndu-i: „De fapt nu-s rele chestiile care le scrii. Am citit cîteva, e uimitor cît de bine surprinzi psihologia femeii!”

Deşi nu vorbea niciodată despre pseudonimele sub care îşi publica povestirile, trebuia să risc. Din fericire, nu reținu decît ultimele cuvinte.

„Psihologia femeii”, repetă el pufnind. „Sigur că o cunosc. E şi normal.”

„Zău?” m-am îndoit. „Ai cumva surori?”

„Nu, dacă-ți povestesc de ce, ai să crezi că fabulez.”

„Ei, nici chiar aşa”, i-am replicat. „Barmanii şi psihiatrii ştiu că nu există nimic mai ciudat ca adevărul. Dacă ai fi auzit măcar o parte din cîte s-au spus aici, te-ai putea îmbogăți. Lucruri cu adevărat incredibile!”

„Înseamnă că nu ştii ce-i aia incredibil.”

„Nu zău? Sînt sigur că orice mi-ai spune nu mă va mira, am auzit altele mai grozave.”

Pufni disprețuitor: „Pariem pe restul sticlei?”

„Chiar şi pe una întreagă!” i-am spus şi am pus una nedestupată lîngă el.

I-am făcut semn celuilalt barman să se ocupe de clienți. Eram chiar la capătul tejghelei, acolo unde păstram un taburet liber, avînd îngrămădite în față borcănaşe cu castraveți murați şi alte nimicuri care merg la băutură. În partea cealaltă, cîțiva consumatori se uitau la televizor. În timp ce altul umbla la tonomat, astfel că eram izolați.

„Ei bine”, începu el, „sunt un copil din flori.”

„Nu mi se pare chiar aşa de extraordinar.”

„Unul adevărat. Părinții mei nu erau căsătoriți!”

„Banal. Nici ai mei.”

„Cînd...” se întrerupse şi pentru prima dată îi apari puțină căldură în priviri. „Vorbeşti serios?”

„Cît se poate de serios. Sînt un bastard autentic, sută la sută. Pot să adaug că la noi în familie nimeni nu se căsătoreşte vreodată. Toți sîntem copii nelegitimi.” Cum îmi privea insistent

inelul, i l-am arătat adăugînd: „Asta te intrigă? Arată doar a verighetă, îl port ca să mă lase femeile în pace. Este un inel foarte vechi, l-am cumpărat în 1985 de la un coleg, care l-a adus dintr-o misiune în Creta precreştină. Este şarpele Ouroboros. Care-şi devorează perpetuu propria coadă. Simbolul Marelui Paradox."

Îl privi în treacăt.

„Dacă eşti într-adevăr copil din flori, îți dai seama de ceea ce simt. Pe vremuri eram o fetiță..."

„Ce? Mai spune o dată, cred că n-am înțeles bine!"

„Mă laşi să povestesc? Ziceam deci că eram o fetiță... N-ai auzit vorbindu-se de Christine Jorgenson sau de Roberta Cowell?"

„A, poveştile alea cu schimbarea sexului? Vrei să spui că..."

„Uite ce e, dacă mă întrerupi, nu-ți mai spun nimic. Copil găsit, am fost dus la orfelinatul din Cleveland în 1945, pe cînd aveam o lună. Îmi amintesc că eram geloasă pe copiii care aveau părinți. Cînd am aflat cum se fac copiii, şi asta poți să mă crezi, se învață repede în orfelinat..."

„Ştiu".

„... mi-am jurat că dacă, o să am vreodată un copil, acesta va avea şi mamă şi tată. Aşa am reuşit să rămîn neatinsă, lucru mare pentru mediul în care mă învîrteam! A trebuit să învăț să mă bat pentru a-mi apăra puritatea. Apoi, crescînd, am înțeles că nu prea aveam şanse să mă mărit vreodată, din aceleaşi motive pentru care nu fusesem adoptată." Privirea i se înăspri. „Aveam o față de cal, cu dinții ieşiți în afară, eram plată ca o scîndură şi cu părul țepos ca sîrma..."

„Dar nu eşti cu nimic mai urît ca mine!"

„Poate, dar cui îi pasă de cum arată un barman sau un scriitor? Cei care vor să adopte o fetiță, caută o zînişoara, cu ochi albaştri şi bucle aurii. Mai tîrziu, băieții vor mutrițe nostime şi profiluri apetisante." Înalță umerii a neputință. „Nu puteam concura cu ele. Atunci m-am decis să mă înrolez la U.S.O.A.R.E..."

„Unde?"

„La U S O A R E, Uniunea Surorilor Ospitaliere pentru

Astronauții Reveniți din Exterior, acum li se spune Persoane Respectabile Obişnuite să Slujească drept Temperatoare în Tratarea Unor Astronauți în Tranzit din Exterior".

După ce le-am plasat temporal, am recunoscut aceste nume. Pentru a desemna acest corp militar de elită, noi utilizăm altul: „Tinere Indicate pentru Refacerea celor din Forțele Extraterestre". Salturile temporale atrag după ele distorsiuni incredibile de vocabular. Mai ține cineva minte că o „stație service" era un loc unde se vindea benzină? Îmi amintesc că într-o zi, pe cînd eram într-o misiune în Era Churchill, o femeie mi-a spus: Aşteaptă-mă la service-ul din colț. Ei bine, invitația nu are deloc sensul la care vă gîndiți; pe vremea aceea stațiile service nu aveau paturi."

„Mama nemăritată" îşi continua povestirea: „Era pe vremea cînd lumea ajunsese să recunoască faptul că e imposibil să trimiți oamenii în Cosmos, pentru luni şi ani în şir, fără a lua măsuri de reducere a tensiunii. Îți mai aminteşti strigătele de indignare ale puritanilor? Asta era în favoarea mea, căci voluntarele erau puține. Pentru a fi acceptată, o fată trebuia să fie respectabilă, de preferință inocentă (specialiştii preferau ca antrenamentul să plece de la zero), cu o inteligență superioară mediei şi stabilă emoțional. Dar cea mai mare parte a voluntarelor erau boarfe bătrîne sau nevropate, care clacau după zece zile în spațiu. Aşa că n-aveam de ce să fiu neliniştită de fizicul meu; dacă mă acceptau, urmau să mă supună unul tratament ortodontic, să-mi facă permanent, să mă învețe să merg, să dansez, arta de a asculta un bărbat şi toate celelalte, ca să nu mai vorbim de instrucția specială pentru servicii excepționale. La nevoie, puteau recurge la chirurgia estetică: nimic nu-i prea frumos sau prea scump pentru Băieții Noştri. Ca să nu mai spun că dacă evitai sarcina pe durata angajării, puteai fi sigură că te vei mărita cu un astronaut. La fel ca azi – „tinerele de la Refacere" se mărită cu astronauți şi asta-i perfect normal, pentru că vorbesc aceeaşi limbă.

La optsprezece ani, cei din orfelinat m-au plasat ca ajutor

într-o familie; aceştia nu voiau decît o servitoare ieftină, dar nu-mi păsa, înainte de douăzeci şi unu de ani nu mă puteam înscrie la U S O A R E. Ziua făceam menajul, iar seara pretextam că merg la cursurile de stenodactilografie, cînd de fapt frecventam o şcoală de maniere elegante, pentru a-mi spori şansele de acceptare.

Atunci am făcut cunoştinţă cu şmecherul ăla plin de bani. Ticălosul avea un teanc de bancnote de o sută de dolari pe care mi le-a arătat într-o seară, spunîndu-mi să-mi iau cît îmi trebuie. Dar n-am făcut-o. Îmi plăcea pentru că era primul tip drăguţ cu mine, care nu încerca să-mi facă avansuri. Am renunţat la cursurile serale ca să-l văd mai des şi a urmat cea mai fericită perioadă din viaţa mea. Apoi, într-o seară, în parc, a trecut la fapte."

Văzîndu-l că tace, l-am întrebat: „Şi după aceea?"

„După aceea, nimic! Nu l-am mai văzut niciodată. M-a condus acasă, mi-a spus că mă iubeşte, m-a sărutat şi n-a mai venit niciodată. Dacă-l întîlnesc, adăugă el, îl ucid."

„Desigur, îţi înţeleg sentimentele", am spus pe un ton compătimitor. „Dar să-l ucizi... să-l ucizi pentru că a procedat într-un mod atît de natural... Hm! Te-ai opus?"

„Ce? Ce are una cu alta?"

„Are! Poate merită să-i rupi oasele pentru că te-a părăsit, dar... „

„Merită mai mult Asta încă nu-i totul, stai să-ţi spun. Am reuşit să ţin totul secret şi am hotărît că-i mai bine aşa. Nu-l iubisem cu adevărat şi probabil că nu voi iubi pe nimeni vreodată, voiam doar mai mult ca oricînd să intru la U S O A R E. Virginitatea nu era *sine-qua-non*[1], aşa că mai puteam candida. De abia îmi regăsisem echilibrul, cînd mi-am dat seama că rochia începe să-mi fie prea strîmtă."

„Un copil!"

„Ce crezi? Familia la care stăteam m-a ţinut cît am mai putut să lucrez, apoi m-a dat afară. La orfelinat nu m-au mai primit şi aşa am ajuns să lucrez într-un spital, unde am golit

1 Condiţie necesară

plosca pînă mi-a venit timpul. M-am trezit într-o seară pe masa de operație, cu o asistentă medicală lîngă mine spunîndu-mi: "Destinde-te. Acum, respiră puternic." Cînd m-am trezit, eram în pat, amorțită de la piept în jos. Chirurgul a intrat şi m-a întrebat vesel, Cum te simți?"

„Ca o mumie."

„Bineînțeles, eşti plină de bandaje şi tranchilizante, dar o să meargă bine. O cezariană nu-i cel mai uşor lucru..."

„O cezariană? Doctore... am pierdut copilul?"

„Nu, copilul e bine."

„Băiat sau fată?"

„O fetiță sănătoasă de aproape trei kilograme."

M-am liniştit. E ceva să fac un copil. Îmi spuneam că o să merg aiurea, că o să fac lumea să creadă că sunt căsătorită, iar micuței o să-i spun că tatăl ei e mort. Fetița mea nu va ajunge niciodată într-un orfelinat.

Dar chirurgul continuă: „Spune-mi... hm... (evita să-mi spună pe nume) n-ai avut niciodată tulburări hormonale?"

„Eu? Bineînțeles că nu. Dar de ce?"

Ezită înainte de a continua: „O să-ți spun totul, iar apoi o să-ți dăm o injecție ca să dormi. O să ai precis nevoie de linişte."

„Pentru ce?"

„Ai auzit de medicul scoțian care a fost femeie pînă la treizeci şi cinci de ani şi a devenit bărbat după o intervenție chirurgicală? După aceea s-a însurat şi are o existență perfect normală."

„Şi ce are asta cu mine?"

„Eşti un caz similar. Eşti bărbat."

„Ceee?" Am urlat, încercînd să mă ridic.

„Haide, nu te enerva. După ce te-am deschis, am găsit o adevărată harababură. În timp ce scoteam copilul, l-am chemat pe chirurgul şef, cu care te-am examinat şi am lucrat ore în şir să salvăm ce s-a mai putut. Aveai două seturi complete de organe genitale, nedezvoltate complet, dar cele feminine erau capabile să-

şi îndeplinească funcţia. Cum nu mai exista şansa să le refoloseşti le-am extirpat şi am aranjat lucrurile în aşa fel ca să te dezvolţi ca bărbat." Îşi puse mîna pe umărul meu: „Nu te teme, tinereţea e de partea ta, organismul se va adapta, vom supraveghea îndeaproape echilibrul glandular şi vom face un bărbat grozav din tine." Am început să plîng: „Şi copilul meu?"

„Cum n-ai suficient lapte ca să-l hrăneşti, în locul tău n-aş încerca să-l văd şi i-aş căuta părinţi adoptivi."

„Nu."

Înălţă din umeri. „E treaba ta. Eşti mama lui, sau, în fine, eşti părintele lui. Dar nu-ţi bate capul cu asta acuma. Mai întîi trebuie să te pui pe picioare."

A doua zi şi în zilele următoare am văzut-o pe micuţă şi am încercat să mă obişnuiesc cu ea. Nu văzusem niciodată nou-născuţi şi nu ştiam cît sînt de urîţi. Fiică-mea semăna cu o maimuţă portocalie. Sentimentele pe care le încercam faţă de ea au făcut locul unei hotărîri ferme de a face totul ca să-i fie bine. O lună mai tîrziu însă, hotărîrea mea nu mai avea nici un sens.

„Adică?"

„A fost furată!"

„Furată?"

„Mama nemăritată" aproape răsturnă sticla pe care pariasem. „Răpită. Chiar din creşa spitalului." Respiră cu greutate. „Ce părere ai? Să-i iei cuiva tot ce i-a mai rămas în viaţă?"

„Un adevărat ghinion, lasă-mă să-ţi mai torn un pahar. Şi... nici un indiciu?"

„Nimic din ce ar fi putut da o indicaţie poliţiei. Cineva, care a pretins că este unchiul fetiţei, a venit să o vadă. Profitînd de neatenţia infirmierei, a plecat cu copilul."

„Nu l-a putut descrie nimeni?"

„Un tip cu o mutră comună, ca a ta sau a mea. Asta-i tot. Sînt convins că era tatăl fetiţei. Infirmiera s-a jurat că părea destul de bătrîn, dar probabil că era machiat. Cine altul să-mi fi furat fetiţa? Se zice că femeile fără copii încearcă asemenea furturi; dar

cine a mai auzit că un bărbat să facă aşa ceva?”

„Şi ce-ai mai păţit după aceea?”

„Am rămas unsprezece luni în clădirea aia oribilă şi mi s-au mai făcut trei operaţii. După patru luni, a început să-mi crească barbă. Înainte de plecare mă rădeam regulat şi nu mă mai îndoiam că sînt bărbat”, surîse el fără urmă de veselie. „Începusem să mă uit cu interes la decolteul infirmierelor.”

„În fine, am impresia că n-ai ieşit prea rău din toate astea. Eşti un tip normal, cîştigi bani frumoşi şi n-ai probleme. Ca să nu spunem că-i mai uşor decît să fii femeie.”

Mă scrută fără amabilitate: „Nu înţelegi nimic.”

„De ce?”

„Ai auzit vreodată expresia, o femeie pierdută?”

„Da, pe vremuri. Dar azi nu prea înseamnă nimic.”

„Eram pierdut, atît cît poate fi o femeie; individul mă distrusese, nu mai eram femeie şi nu ştiam cum să fiu bărbat.

„Cred că ai nevoie de timp pînă te obişnuieşti.”

„Nici nu-ţi poţi închipui, nu mă refer la felul de a te îmbrăca sau de a nu încurca uşile la WC. Asta am învăţat la spital. Dar cum să trăiesc? Cum să muncesc? Nu ştiam nici măcar să conduc o maşină, nu aveam nici o profesiune şi nu mă puteam gîndi la munci fizice din cauza operaţiilor suferite. Îl uram pe cel care m-a sedus; din cauza lui, visul meu de a intra la U S O A R E se spulberase. Dar ura mea a atins paroxismul cînd am încercat să mă angajez în Corpul Astronauţilor. Imediat ce medicul militar mi-a văzut cicatricea de pe abdomen, m-a declarat inapt pentru serviciu, deşi m-a examinat îndelung, plin de curiozitate, căci citise o comunicare despre cazul meu.

Atunci mi-am schimbat numele şi m-am dus la New York. Am găsit de muncă ca ajutor de bucătar. Apoi am închiriat o maşină de scris şi am început să lucrez ca dactilograf la domiciliu. Vai şi amar! În patru luni am bătut la maşină patru scrisori şi un manuscris nenorocit pentru *Ziarul povestirilor trăite*. Numai bun pentru coşul de gunoi, dar tipul care l-a scris a reuşit să-l plaseze.

Asta mi-a dat o idee. Am cumpărat un teanc de reviste pentru femei pe care le-am studiat." Mă privi cu un aer cinic. „Acum înțelegi de unde am amprenta de „feminitate autentică" în povestirile mele cu mame nemăritate, din singura versiune pe care n-am vîndut-o, versiunea reală?"

„Am cîştigat sticla?"

Am împins-o către el. Nu eram prea încîntat, dar treaba trebuia dusă pînă la capăt.

„Mai vrei să pui mîna pe tipul ăla?"

O lucire sălbatică îi străbătu privirea.

„Uşurel. N-o să-l ucizi?"

Rîse sardonic.

„Îți bați joc de mine?"

„Stai un pic. Ştiu mai mult decît crezi despre treaba asta. Şi cred că te pot ajuta. Ştiu unde să-l găsesc."

Se întinse peste bar. „Unde-i?"

„Lasă-mi cămaşa, băieţaş", îi şopti-i dulce, arătîndu-i bîta, „dacă nu vrei să te trezeşti cît eşti de lung în stradă şi să le spun curcanilor că ai leşinat."

Mi-a dat drumul.

„Iartă-mă. Dar spune-mi unde este. Şi, cum se face că ştii atîtea?"

„Toate la timpul lor. Există arhive, ştii, în spitale, orfelinate, cabinetele doctorilor. Pe directoarea instituției în care ai copilărit o chema Fetherago, nu-i aşa? Şi după ea a venit o oarecare Gruenstein, nu-i aşa? Înainte de a-ți schimba sexul te-ai numit Jane, nu-i aşa? Şi nu mi-ai spus nimic din toate astea, ei?"

Era bulversat şi puțintel speriat.

„Ce înseamnă asta? Vrei să-mi faci necazuri?"

„Absolut deloc. Interesele tale sunt şi ale mele. Sînt în măsură să ți-l dau pe tip în mînă. Faci cu el ce vrei. Dar nu cred că o să-l omori. Pentru asta trebuie să fii țicnit şi nu eşti. Cel puțin nu pari."

„Lasă vorbăraia asta. Unde-i?"

I-am turnat un strop în pahar. Era ameţit, dar mînia contracară efectul băuturii.

„Mai încet. Îţi fac un serviciu, dar în schimb îmi faci şi tu unul."

„Care?"

„Meseria ta nu-ţi place. Ce-ţi doreşti? Să cîştigi mult, să ai o muncă stabilă, cheltuielile profesionale rambursate integral, să-ţi fii propriul stăpîn, să duci o viaţă aventuroasă şi fără monotonie."

Mă privi ţintă.

„Aş zice să te laşi de bancuri, tăticule, că o asemenea slujbă nu există."

„Bine. Să privim lucrurile din alt unghi: îţi dau pe mînă tipul, te răfuieşti cu el şi după aceea încerci slujba. Dacă nu eşti mulţumit,... ei bine, nu te pot obliga."

Începu să ezite; ultimul pahar îşi făcea efectul. „Cînd mi-l dai?." Întrebă cu o voce înecată.

„Dacă baţi palma, imediat"

Îmi întinse mîna „De acord."

I-am făcut un semn celuilalt barman să se ocupe de toate şi m-am uitat la ceas: ora 23:00. Tocmai mă aplecam să trec prin uşa de sub bar. Cînd tonomatul începu să urle melodia „Sînt propriul meu bunic". Omul de serviciu avea sarcina de a nu pune decît cîntece vechi, populare, sau arii clasice, căci nu pot înghiţi.. muzica de după 1970, dar nu ştiam că placa asta era în tonomat.

„Opreşte chestia aia", am strigat, „şi dă-i banii înapoi clientului care a comandat-o". Apoi am adăugat: „Am să lipsesc o clipă. Mă duc în magazie."

Mergînd înaintea "Mamei Nemăritate", am luat-o pe coridorul care se termină cu o uşă la care numai eu şi barmanul avem cheie. În magazie se află o altă uşă pe care numai eu pot să o deschid şi prin care se ajunge într-o cămăruţă.

Însoţitorul meu privi pereţii fără geamuri şi întrebă: „Unde-i?"

„Imediat."

Am deschis cufărul, singurul obiect din cămăruță. Era un modulator portabil de coordonate, greutate: 23 kg inclusiv accesoriile, model 1992. O minunăție. L-am reglat cu grijă, nu mai aveam decît să depliez rețeaua limitatorului de cîmp, ceea ce am şi făcut, fără să mai stau pe gînduri.

„Ce-i asta?" mă întrebă el.

„O maşină de călătorit în timp", i-am răspuns, aruncînd plasa în aşa fel încît să ne acopere pe amîndoi. „Hei!", țipă el, dîndu-se un pas înapoi. Ca să obții un asemenea rezultat, rețeaua trebuie lansată astfel ca partenerul de drum să se dea înapoi şi să calce pe plasă, care în continuare trebuie să fie bine strînsă, altfel poți să rămîi fără tălpi sau fără o bucată de picior, ori poți lua cu tine o bucată de podea. Ăsta-i lucrul cel mai greu. Unii colegi încearcă să convingă subiecții să se lase închişi în plasă. Eu le spun adevărul şi profit de uluirea lor pentru a face contactul. Ceea ce am şi făcut.

Ora 10:30. Zona VI.
Aprilie 1963.
Cleveland (Ohio), clădirea Apex.

„Hei", făcu el. „Scoate-mă din drăcia asta."

„Scuză-mă", i-am răspuns. Am repliat plasa şi am aranjat-o în cufăr. „Spuneai că vrei să dai de tipul celalalt."

„Dar... Am auzit ceva despre o maşină de călătorit în timp!"

I-am arătat fereastra cu degetul. „Crezi că sîntem tot în noiembrie? Şi tot la New York?" în timp ce contemplă peisajul primăvăratec cu gura căscată, am scos din cufăr un teanc de bancnote de o sută de dolari, a căror serie era compatibilă cu anul 1963. Biroului Temporal nu-i pasă de cheltuieli (nu-l costă nimic), dar detestă anacronismele[2] inutile. Dacă faci prea multe greşeli, ajungi în fața curții marțiale, care te exilează timp de un an într-o

2 Eroare constînd în fixarea unei întîmplări în alt timp decît ceş adevărat; introducere în prezentarea unei epoci, a unor trăsături din altă epocă

perioadă dezagreabilă, anul 1977 de exemplu, cu munca obligatorie. Niciodată nu fac asemenea greşeli. Banii erau buni.

Întorcîndu-se spre mine, întrebă: „Ce s-a întîmplat?”

„E aici. Poți să-l cauți. Ține, ia nişte bani pentru cheltuieli. Răfuieşte-te cu el după aceea, am să vin să te iau.”

Bancnotele de o sută de dolari au un efect hipnotic asupra celor care nu-s obişnuiți cu ele. În timp ce număra teancul cu o figură neîncrezătoare, l-am împins afară şi am închis uşa. A doua etapă a operației consta într-un mic salt temporal fără dificultate, în cadrul aceleiaşi perioade.

Ora 17:00, Zona VI
Martie 1964
Cleveland, clădirea Apex

Un bilețel sub uşă mă avertiza că închirierea camerei expiră săptămînă viitoare. Încăperea arăta la fel ca şi cu o clipă în urmă. Afară pomii erau goi, iar cerul era înnorat. Am zăbovit atît cît să-mi iau banii contemporani, paltonul şi pălăria, pe care le lăsasem cînd am închiriat camera, apoi am luat o maşină şi am pornit spre spital. Mi-au trebuit douăzeci de minute să o plictisesc în aşa hal pe asistenta medicală încît să mă lase singur în creşă, de unde am plecat cu bebeluşul, fără să mă vadă nimeni.

Am revenit în clădirea Apex. Reglarea maşinii a fost deosebit de delicată de data aceasta. Întrucît încă nu exista în 1945. Dar am avut grijă să-mi precalculez parametrii.

Ora 1:00, Zona VI
20 septembrie 1945
Cleveland, motelul „Vedere celestă”

Copilul, modulatorul şi cu mine, ne-am materializat într-un motel în afara oraşului. Reținusem anterior o cameră, pe numele

Gregory Johnson din Warren, Ohio. Perdelele erau trase, ferestrele închise, uşile încuiate şi parchetul degajat în eventualitatea unui rateu la acronizare. Un scaun care apare unde nu trebuie îți poate produce vînătăi, nu scaunul, bineînțeles, ci reculul cîmpului.

Totul a mers normal. Jane dormea adînc. Am culcat-o într-o cutie de carton pe bancheta maşinii pregătite din timp. După ce am ajuns la orfelinat, am pus cutia pe trepte, întorcîndu-mă apoi la service-ul vecin (ăla unde se vinde benzină) şi am telefonat orfelinatului. M-am urcat iar la volan, ajungînd la timp ca să văd cum cineva ia copilul înăuntru. Am abandonat apoi maşina lîngă motel, făcînd restul drumului pe jos. Ajuns în cameră, am efectuat un salt spațio-temporal spre viitor. Şi am sărit înainte în timp. Destinația clădirea Apex, anul 1963.

Ora 22:00, Zona VI
24 Aprilie 1963
Cleveland, clădirea Apex

Am reuşit să mă încadrez exact în timp, acuratețea temporală depinde de durată. Dacă calculasem corect, Jane tocmai descoperea, undeva în parc şi în această noapte, că nu era chiar aşa de inocentă pe cît credea. Am luat un taxi ca să ajung la casa zgîrciților şi i-am zis şoferului să aştepte după colț. În timpul ăsta eu stăteam şi pîndeam în întuneric.

Apoi i-am văzut, mergeau pe stradă îmbrățişați. El a urcat cu ea pe verandă şi a întîrziat mult cu săruturile de noapte bună. Apoi ea a intrat în casă, iar eu m-am apropiat de el şi l-am prins de mînă.

„Gata, fiule, am venit să te iau.”

„Tu!” Era de-a dreptul şocat.

„Eu. Acum ştii cine e el – şi după ce te gîndeşti un pic, o să ştii şi cine eşti tu... şi dacă te gîndeşti şi mai mult, o să îți dai seama cine e copilul... şi cine sînt eu...”

Nu a răspuns, era în continuare şocat. E un adevărat şoc atunci cînd îți este demonstrat faptul că nu poți rezista tentației de a te seduce singur.

L-am luat cu mine în clădirea Apex, iar apoi a urmat un alt salt temporal.

Ora 23:00, 12 August 1985
Baza subterană din Munții Stîncoşi

L-am trezit pe sergentul de serviciu, m-am legitimat şi i-am spus să îl bage în pat, cu o pastilă „veselă", pe companionul meu şi să îl recruteze mîine dimineață. Sergentul se uită acru la mine, dar gradul e grad, indiferent de perioada temporală; a făcut ce i-am spus. E posibil ca data viitoare cînd ne mai întîlnim, el sa fie colonelul şi eu să fiu sergentul. În divizia mea e foarte posibil aşa ceva.

„Sub ce nume?" mă întrebă el.

I-am scris numele. Sergentul ridică din sprîncene. „Aşa deci, ah? Hmmm..."

„Limitează-te la datoria ta, sergent." M-am întors înspre companionul meu. „Fiule, problemele tale s-au terminat. Eşti pe cale să ocupi cea mai bună poziție pe care a ocupat-o vreun om vreodată şi o să te descurci de minune. Eu ştiu..."

„Fii sigur că o să te descurci!" fu de acord sergentul. Uitați-vă la mine, născut în 1917, încă tînăr, încă cu poftă de viață. M-am întors în cameră să fac următorul salt, toate setările preselectate fiind puse pe zero.

Ora 23:00, Zona VII
Noiembrie 1970, New York
Barul „La Tăticul"

Am ieşit din magazie cu nişte sticle de Drambuie, pentru a justifica minutul în care am lipsit. Colegul meu se certa cu clientul care a vrut să asculte „Sînt propriul meu bunic”. I-am zis să îl lase să îl asculte, dar după asta să scoată aparatul din priză. Eram foarte obosit.

E greu, dar cineva trebuie să o facă şi pe asta şi e foarte dificil să recrutezi pe cineva din anii care vor veni, din cauza Greşelii din 1972. Cel mai bine e să îi recrutezi pe cei care o duc greu şi să le oferi ocupații bine plătite, interesante, (chit că uneori sînt periculoase) puse în slujba unei cauze necesare. Toată lumea ştie de ce Războiul Şuierător, din 1963, a şuierat. Bomba ce avea numărul New York-ului pe ea nu a explodat şi alte o sută de astfel de lucruri nu au mers aşa cum trebuiau – aranjate de cei ca mine.

Dar asta nu e valabil şi în cazul Greşelii din '72; asta nu ne aparține şi nu poate fi reparată; nu e nici un paradox de rezolvat aici. Un lucru fie este, fie nu este, acum şi în veci, amin. Dar nu o să mai fie un alt lucru ca el, un ordin datat cu „1992” o să constituie întotdeauna o prioritate în orice an.

Am închis cu cinci minute mai devreme, lăsînd un bilet în casa de marcat, în care îi spuneam managerului că îi acceptam oferta de a cumpăra şi partea mea de afacere şi că să discute cu avocații mei deoarece eu plec din oraş. Poate că Biroul o să încaseze plățile sale sau poate nu, oricum ar fi ei vor ca lucrurile să fie rezolvate cît mai mult. M-am dus înapoi în camera din spate şi am făcut un salt în 1993.

Ora 22:00, Zona VII
12 Ianuarie 1993
Baza subterană din Munții Stîncoşi, Anexă Temporală

M-am prezentat la ofițerul de serviciu şi m-am dus în camera mea cu gîndul sa dorm o săptămînă. Am luat sticla pe care

pusesem pariu (la urma urmei, eu o cîştigasem) şi am tras o duşcă înainte de a mă apuca să scriu raportul. Avea un gust oribil şi m-am întrebat cum de s-a putu să îmi placă Old Underwear. Dar era mai bună decît nimic; nu îmi place să fiu prea lucid, gîndesc prea mult. Dar nici nu beau mult.

Mi-am dictat raportul; erau patruzeci de recrutări şi toate erau aprobate de Biroul Psiho – puneam la socoteală şi recrutarea mea, care ştiam că o să fie în regulă. Eram aici, nu e aşa? Apoi am dictat o cerere pentru mutarea mea la Operațiuni, eram sătul de recrutare. Am trimis înregistrările mai departe şi m-am îndreptat spre pat.

Mi-au căzut ochii pe „Legile Timpului" de deasupra patului meu:

„Niciodată să nu faci ieri, ceea ce trebuie făcut mîine.
Dacă reuşeşti în sfîrşit, nu mai încerca niciodată.
O buclă în timp salvează nouă miliarde.
Un paradox poate fi para-rezolvat.
E mai devreme atunci cînd gîndeşti.
Strămoşii sînt doar oameni.
Toată lumea face greşeli."

Nu mă mai inspirau ca pe vremea cînd eram recrut, treizeci de ani subiectivi de salturi temporale te uzează. M-am dezbrăcat şi mi-am privit burta. O cezariană lăsase o cicatrice mare, dar eu sînt aşa de păros încît nu o observ decît dacă o caut.

Apoi m-am uitat la inelul de pe deget.

Şarpele care îşi mănîncă propria coadă, la nesfîrşit. Eu ştiu de unde am venit – dar de unde ați venit voi, zombilor?

Am simțit că mă apucă durerea de cap, dar nu iau pastile pentru aşa ceva. Ultima oară cînd am luat, voi ați dispărut.

M-am băgat în pat şi am stins lumina.

Voi nu sînteți aici. Nu e nimeni, în afară de mine, Jane, aici în întuneric.

Îmi lipseşti atît de mult!